

Mfv.I.10.089/2014/7.

A Kúria a dr. Soós Andrea Klára ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Olasz Ildikó jogtanácsos által képviselt alperes ellen kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei iránt a Kecskeméti Munkaügyi Bíróságnál 5.M.192/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Kecskeméti Törvényszék 3.Mf.21.849/2012/4. számú közbenső ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes által benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. április 2. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta és 2014. április 16-án kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Kecskeméti Törvényszék 3.Mf.21.849/2012/4. számú közbenső ítéletét hatályon kívül helyezi, a Kecskeméti Munkaügyi Bíróság 5.M.192/2011/10. számú ítéletének a felperest terhelő illeték összegére vonatkozó rendelkezését megváltoztatja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 414.072 (négy száz tizennégyezer-hetvenkettő) forint elsőfokú, 552.096 (öt százötvenkettő ezer-kilencvenhat) forint másodfokú, és 690.120 (hat száz kilencvenezer-egyszázhusz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati kérelemre tekintettel irányadó tényállás szerint a felperes 2002. november 26-án kelt kinevezéssel 2002. december 1-jei hatállyal került a Megyei Földhivatalhoz köztisztviselői jogviszonyba, egyúttal ezen időponttól kezdődően hivatalvezetői feladatok ellátásával is megbízták.

2007. szeptember 3-án a miniszter a felperes hivatalvezetői megbízását határozott időre, 6 évre alakította át. 2010. augusztus 11-én a Minisztérium államtitkára tájékoztatása alapján a felperes jogviszonya 2010. július 6-ai hatállyal kormánytisztviselői jogviszonnyá alakult át, a vezetői megbízása pedig vezetői munkakörre alakult. 2011. január 1-jétől a Megyei Földhivatal megszűnt, és általános jogutódlással a Földhivatal mint a szakigazgatási szerve működött tovább.

A felperes az átszervezést követően személyes találkozó lehetőségét kérte a kormányhivatal vezetőjétől kormány megbízottól, aki 2011. február 16-án fogadta. Ekkor átadta az okiratot, amelyben a hivatalvezetői munkakör betöltésére létrejött kormánytisztviselői jogviszonyát 2011. február 18-án kezdődő 2 hónapos felmentési idővel 2011. április 18. napjával megszüntette. A határozatban a 2010. évi LVIII. törvény (Ktjv.) 8. § (1) bekezdés b) pontját jelölte meg, amely szerint indokolás nélkül felmenthető a

kormánytisztviselő a fenti jogszabály alapján.

Ezt követően a felperes a kormány megbízottól felmentése indokolását kérte, aki attól elzárkózott.

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kormánytisztviselői jogviszonyát az alperes jogellenesen szüntette meg, ezért átalánykártérítés megfizetését igényelte különös tekintettel arra, hogy közel áll az előrehozott öregségi nyugdíj lehetőségéhez, amely a munkáltató magatartása miatt életkoránál fogva és az ismert munkaerő-piaci helyzetre is tekintettel elhelyezkedési esélyeit rendkívüli módon korlátozza. Kérte, hogy a bíróság marasztalja az alperest perköltségben is.

Hivatkozott arra, hogy a Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága 2011. február 15-én kihirdette a 1068/B/2010. számú AB határozatát, amelyben megállapította, hogy a hivatkozott törvényi rendelkezés alkotmányellenes és mint ilyen egyben jogellenes is, sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében, 70/B. § (1) bekezdésében, 70. § (6) bekezdésében, 57. § (1) bekezdésében, és az 54. § (1) bekezdésében foglalt alkotmányos elveket. Az Alkotmánybíróság a jogszabályt 2011. május 31-ével semmisítette meg, azonban ez nem jelenti azt, hogy a 8. § (1) bekezdése eddig az időpontig is alkalmazható. Meggyőződése szerint a 2010. évi LVIII. törvény 8. § (1) bekezdése az uniós jogszabályokkal sincs összhangban figyelemmel a 2009. évi VI. törvénnyel kihirdetett Európai Szociális Charta 24. cikkére, illetve a 2007. évi CLXVIII. törvénnyel kihirdetett Európai Alapjogi Charta 30. cikkében foglaltakra.

A felperes a keresetében rendeltetésellenes joggyakorlásra is hivatkozott, mivel álláspontja szerint korábbi politikai tevékenysége miatt került sor a jogviszonya felszámolására, ami az egyenlő bánásmód követelményébe is ütközik.

A Kecskeméti Munkaügyi Bíróság 5.M.692/2011/10. számú ítéletével a keresetet elutasította és a felperest perköltség viselésére kötelezte.

A munkaügyi bíróság ítéletében utalt a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjában rögzítettekre, valamint a 2011. évi LII. törvénnyel módosított Ktjv. 2011. június 1-jétől kezdődően hatályos szövegére.

A 8/2011. (II.18.) AB határozatában az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény 8. § (1) bekezdése alkotmányellenes, ezért azt 2011. március 31-ei hatállyal megsemmisítette.

Az Alkotmánybíróság határozatában kitért arra, hogy az 1989. évi XXXII. törvény (Abtv.) 42. §-a alapján az Alkotmánybíróság által megsemmisített jogszabályi rendelkezés a határozat közzétételét követő napon veszti hatályát. Az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság ettől eltérően is meghatározhatja az alkotmányellenes jogszabály hatályon kívül helyezését, ha ezt a jogbiztonság vagy az eljárást kezdeményező különösen fontos érdeke indokolja. Az Alkotmánybíróság a megsemmisítés időpontjának meghatározásakor figyelemmel volt arra, hogy mivel a Ktjv. 10. §

(1) bekezdése alapján a kormánytisztviselői jogviszonyokban az 1992. évi XXIII. törvénynek (Ktv.) a köztisztviselő lemondására és felmentésére vonatkozó 16-17. §-ai nem alkalmazhatók, a Ktjv. 8. § (1) bekezdésének megsemmisítése következtében a kormánytisztviselői jogviszony lemondással és felmentéssel való megszüntetése szabályozatlanul marad. Időt kivánt biztosítani a jogalkotónak az Alkotmánynak megfelelő szabályok megalkotására, a Ktjv. 8. § (1) bekezdése ezért veszítette hatályát csak 2011. május 31-ével. (Az Alkotmánybíróság a határozatában a 2010. évi LVIII. törvényt Ktjt-nek nevezte).

A bíróság álláspontja szerint nem elfogadható a felperes azon hivatkozása, hogy az Alkotmánybíróság által megsemmisített jogszabályi rendelkezés a határozat közzését követő napon már nem alkalmazható. Az Alkotmánybíróság jövőre nézve történő jogszabály megsemmisítéséből nem következik, hogy 2011. február 16-án a felperessel szemben az akkor hatályban lévő jogszabályok alapján az indokolás nélküli felmentés nem volt alkalmazható. Ezért a bíróság az alperes munkáltatói intézkedését nem tekintette jogellenesnek.

Az ítélet szerint az alperes rendeltetésellenes joggyakorlást nem valósított meg, és az egyenlő bánásmód követelményéről és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló törvényi rendelkezéseket nem sértette meg. A felperes nyilatkozott arról, hogy a kormány megbízottal korábban személyes kapcsolata nem volt, ezen személynek nem is volt tudomása arról, hogy politikai tevékenységet a felperes folytat-e vagy sem. A felperes nem merítette ki a 2003. évi CXXV. törvény (Esélytv.) 8. § j) pontjában írt rendelkezéseket. Köztisztviselői, illetve kormánytisztviselői jogviszonya ideje alatt politikai tevékenységet nem végzett, e körben véleményt nem nyilvánított, ezért nem hivatkozhat arra megalapozottan, hogy politikai nézeteivel és tevékenységével összefüggésben került sor a felmentésére.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Kecskeméti Törvényszék 3.Mf.21.849/2012/4. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes a 2011. február 11. napján kelt, és a felperessel 2011. február 16. napján közölt, a kormánytisztviselői jogviszonyát megszüntető felmentés jogellenes, egyebekben azt hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a követelés összegére nézve a tárgyalás folytatására és új határozat hozatalára utasította. Az alperes másodfokú eljárási költségét, és a le nem rótt fellebbezési illeték összegét megállapította.

A másodfokú bíróság közbenső ítéletének indokolása szerint mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányellenes rendelkezés egyedi ügyben történő alkalmazását nem zárta ki, azáltal a csak 2011. május 31. napjával megsemmisített rendelkezések alapján az alperesnek a felmentés közzetésének időpontjában lehetősége volt felmentéssel megszüntetni a felperes jogviszonyát.

A bíróságnak a rendeltetészerű joggyakorlás körében kellett vizsgálnia, hogy a munkáltató olyan időpontban közölt indokolás

nélküli felmentést, amikor az Alkotmánybíróság már megállapította ennek alkotmányellenességét. Önmagában ebből azonban nem vonható le az a következtetés, hogy a felmentés csak rendeltetésellenes lehet. Az Alkotmánybíróság éppen azért semmisítette meg „ex nunc” hatállyal a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontját, hogy ne tegye lehetetlenné a jogviszony felmentéssel történő megszüntetését. A munkáltatónak ugyanis lehet olyan törvényes érdeke, amely miatt a jogviszonyt ebben az időpontban meg kell szüntetnie.

Az alperes 2011. február 11-én kelt és február 16-án közölt felmentéssel szüntette meg a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát. Ezen időpontot megelőzően 2011. február 15-én az Alkotmánybíróság a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjának alkotmányellenességét megállapító határozatát már kihirdette, így ebben az időpontban köztudomású volt, hogy a jogszabály nem alaki okból, hanem azért alkotmányellenes, mivel alkotmányos alapjogokat sértett. A munkáltatói jogkör gyakorlójától ebben az időpontban elvárható volt, hogy tudjon az Alkotmánybíróság határozatáról, amennyiben annak tartalmát esetleg nem ismerte teljeskörűen, elvárható volt tőle, hogy a felmentést a felperessel ne közölje az adott időpontban, hanem tájékozódjon az Alkotmánybíróság határozatában foglaltakról.

Mivel az alperes sem a felmentés közlésekor, sem a későbbiek során a felperessel nem közölte, hogy milyen törvényes érdek miatt szüntette meg felmentéssel a jogviszonyát és a per folyamán sem hivatkozott olyan jogos és okszerű indokra, amely alapján ezt meg kellett tennie, annak indokolás nélküli megszüntetése rendeltetésellenes.

A felmentés közlésekor hatályban volt Ktjv. 2. § (1) bekezdése szerint a törvényben nem szabályozott kérdésekben a kormánytisztviselő jogviszonyára a Ktv. rendelkezéseit kell alkalmazni. Ennek 71. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az 1992. évi XXII. törvény (rég Mt.) 4. §-át megfelelően alkalmazni kell.

A Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt jogszabályi rendelkezés alapján az indokolási kötelezettség hiánya miatt és a felmentés jogszerűségének elbírálásához szempontot adó szabályok hiányában jelentősen leszűkült azoknak az eseteknek a köre, amikor a kormánytisztviselő a siker reményében fordulhat a bírósághoz, és a felmentés jogszerűségét az érdeemben tudja elbírálni.

Az alperesi munkáltató a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát indokolás nélküli felmentéssel akkor szüntette meg, amikor az Alkotmánybíróság már kihirdette a Ktjv. 8. § (1) bekezdése alkotmányellenességét megállapító határozatát. Ebben többek között kifejtésre került, hogy a törvényhozó azzal, hogy nem szabályozta a munkáltatói felmentés törvényi feltételeit és lehetőséget adott a döntés indokolásának mellőzésére, aránytalanul korlátozta a kormánytisztviselőt a bírói jogvédelemhez való jogában. Az érdekérvényesítési lehetőség ezen korlátozása az Mt. 4. § (2) bekezdése alapján a rendeltetészerű joggyakorlás követelményébe ütközik. Az Alkotmánybírósági határozat kihirdetését követően,

amikor a munkáltatónak tudomása volt az alkotmányellenes jogszabályi rendelkezésről, az általa közölt indokolás nélküli felmentés önmagában a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközik, így a jogviszony megszüntetése jogellenes volt.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte a felperes perköltség fizetésre kötelezése mellett.

A felülvizsgálati érvelés szerint az Alkotmánybíróságról szóló - a felmentés átadásának napján hatályban volt - 1989. évi XXXII. törvény (Abtv.) 40. §-a azt tartalmazza, hogy ha az Alkotmánybíróság a jogszabály, illetőleg a közjogi szervezetszabályozó eszköz alkotmányellenességét állapítja meg, a jogszabályt vagy a közjogi szervezetszabályozó eszközt teljesen vagy részben megsemmisíti. Ugyanezen jogszabály 41. §-a szerint „Az Alkotmánybíróság a megsemmisítésről szóló határozatát közzé teszi a Magyar Közlönyben, illetőleg abban a hivatalos lapban, amelyben a közjogi szervezetszabályozó eszközt közzé tették.” Az Abtv. 42. § (1) bekezdése értelmében „a 40. §-ban foglalt esetben a határozat közzétételét követő napon veszti hatályát a jogszabály vagy annak rendelkezése, és minősül visszavontnak a közjogi szervezetszabályozó eszköz vagy annak rendelkezése”. Az Abtv. 43. § (1) bekezdése szerint „azt a jogszabályt, vagy a közjogi szervezetszabályozó eszközt, amelyet az Alkotmánybíróság a határozatában megsemmisít, az erről szóló határozatnak a hivatalos lapban való közzétételét követő naptól nem lehet alkalmazni.”

A 2010. évi LVIII. törvény 8. § (1) bekezdés b) pontját az Alkotmánybíróság 2011. május 31-ei hatállyal semmisítette meg. A határozat nyilvános kihirdetésének a Magyar Közlönyben történő közzététel napja tekintendő, amely jelen esetben 2011. február 18-a volt. Az Alkotmánybíróság 1068/B/2010. számú határozata 2011. február 18-án jelent meg a Magyar Közlönyben, így ez az időpont tekintendő a határozat közzétételének. Az ezt követő naptól joghatályos, kivéve - a jelen esetre is alkalmazandó - Abtv. 43. § (4) bekezdését, amikor az Alkotmánybíróság a jogbiztonság szempontjából egy későbbi időpontban határozta meg az alkotmányellenes rendelkezés megsemmisítésének idejét.

Az alperesnek mint jogalkalmazónak tehát csak a Magyar Közlönyben történő hivatalos megjelenés időpontjától volt tudomása arról, hogy az Alkotmánybíróság milyen tartalmú határozatot hozott. Egy jogforrásra érvényesen hivatkozni csak annak kihirdetését követően lehet.

A Kúria Mfv.I.10.392/2012/3. számú ítélete hasonló módon foglalt állást a Ktjv. 8. §-ának (1) bekezdés b) pontja alkalmazását illetően.

A felmentés közlésének időpontjában az alperesnek közzététel hiányában nem volt és nem is lehetett tudomása arról, hogy az ügyben milyen tartalmú alkotmánybírósági döntés született. A közlés időpontjában az alperes azt nem ismerte, így nem ütközhetett a

rendeltetésszerű joggyakorlás követelményeibe az, hogy a munkáltató a jogszabály által megengedett, indokolás nélküli felmentés jogát gyakorolta a felperessel szemben.

A felperes a csatlakozó felülvizsgálati kérelmében és felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

A felperes álláspontja szerint az alperes felülvizsgálati kérelmében a megsértett jogszabályt tévesen sem jelölte meg, általánosságban hivatkozott a meghozott közbenső ítélet jogellenességéről. Így az nem felel meg a rendkívüli perorvoslat körébe tartozó felülvizsgálati kérelemnek a Pp. 272. §-ában meghatározott feltételek szerint. Ebből következően pedig a Pp. 273. §-a alapján hivatalbóli elutasításnak van helye.

Az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatát 2011. február 15-én kihirdette és a közzététel napja február 18-a volt. Nem lehet vitás, hogy a 8. § (1) bekezdésének alkotmányellenessége 2011. február 15-én következett be, akkor, amikor az Alkotmánybíróság a hivatkozott határozatát kihirdette.

A felperes álláspontja szerint megalapozatlan az alperes érvelése, amely szerint a felmentés átadásakor, 2011. február 16-án 11 órakor nem tudott arról, hogy az Alkotmánybíróság az előző napon alkotmányellenesnek minősítette a 8. § (1) bekezdését. A kormány megbízott több alkalommal is esküt tett az Alkotmány és az alkotmányos szabályok betartására, ezért az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása önmagában is rendeltetésellenes joggyakorlás.

Az Mt. 6. § (3) bekezdése szerint a munkáltató írásbeli intézkedését köteles megindokolni, ha az ellen a munkavállaló jogorvoslatot kezdeményezhet. Azzal, hogy a kormány megbízott a felmentés indokolása elől kérés ellenére elzárkózott, ugyancsak rendeltetésellenes joggyakorlást valósított meg.

Az alperes által felülvizsgálati kérelemmel megtámadott jogerős közbenső ítélet bírói mérlegelésen alapul. Ez azonban a Pp. 270. § (2) bekezdés és 272. § (2) bekezdés szerint nem lehet felülvizsgálat tárgya. Ez következik az Alkotmánybíróság 34/2012. (VII.17.) AB határozatának utolsó mondatából is, amely szerint „A határozatban foglaltak nem érintik a folyamatban lévő ügyekben eljáró bíróságok azon jogát, hogy a Ktjt. (Ktjv.) már alkotmányellenessé nyilvánított, de még hatályos 8. § (1) bekezdése alapján felmondással megszüntetett kormánytisztviselői jogviszonyról szóló perben a felmondás jogszerűsége megítélésakor önállóan értékeljék azt a tényt, hogy a felmentéskor a felmondásra jogot adó jogszabály alkotmányellenességét és hatályvesztésének időpontját az Alkotmánybíróság már megállapította.”

Az Alkotmánybíróság határozata szerint a Ktjv. 8. §-a sérti a jogállamiság elvét, a munkához való jogot, a közhivatal viseléséhez való jogot, a bírósághoz fordulás jogát és az emberi méltósághoz való jogot.

Bírói mérlegelés körébe tartozik a 4. § (2) bekezdésében meghatározott körülmények fennállásának megállapítása, az e körben meghozott bírói döntés anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértést nem valósíthat meg.

A felperes álláspontja szerint az Emberi Jogok Európai Bíróságának K.M.C. - Magyarország ügyében a 19554/11. számú kérelem alapján indult eljárásban megállapításra került, hogy van olyan uniós norma, amely a hazai szabályozás mikéntjétől függetlenül jelen ügyben is alkalmazandó, és elmulasztása a jogellenesség megállapításának következményével jár.

A felperes álláspontja szerint sérültek a Pp. 213. §-ában, illetve a Pp. 221. § (1) bekezdésben foglalt rendelkezések.

A felperes kérte a Kecskeméti Törvényszék új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását azzal, hogy az új eljárás lefolytatására vonatkozó iránymutatással a Pp. 155/A. §-a alapján az Európai Unió Bíróságánál előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezzen.

A csatlakozó felülvizsgálati érvelés szerint a felmentés jogellenes, mert sérti az Európai Unió kötelezően alkalmazandó jogát, többek között az Európai Alapjogi Charta 1., 20., 21., 30., 31., 47., és 54. cikkét, az Európai Szociális Charta 24. cikkét és az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló egyezmény 6. cikkét.

A felperes további ellenkérelmében és csatlakozó felülvizsgálati kérelmében arra utalt, hogy a bíróságok anélkül fogadták el nyilatkozatát a tudomásszerzés időpontjára vonatkozóan, hogy azt semmi nem támasztotta alá. A megalapozott tényállás kialakításához szükséges e körben annak pontos megállapítása, és ehhez elengedhetetlen meghallgatása. Ennek hiányában sérül a Pp. 213. §-ában foglalt rendelkezés. Vizsgálni kell, hogy a munkáltatói intézkedés kiadása előtt ezen személynek volt-e tudomása az Alkotmánybíróság 2011. február 15-én a Ktjv. 8. § (1) bekezdésének alkotmányellenessége megállapítására vonatkozó döntéséről.

A felperes további álláspontja szerint mind az első-, mind a másodfokú eljárásban kérelmét arra is alapította, hogy a Ktjv. 8. §-a jogellenes, mert az Alkotmány 2. § (1) bekezdésébe, a 70/B. § (1) bekezdésébe, a 70. § (6) bekezdésébe, az 57. § (1) bekezdésébe és az 54. § (1) bekezdésébe ütközik.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős közbenső ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A Kúria az Európai Unió Bíróságánál előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett (Mfv.I.10.072/2013/6. számú végzés).

Az Európai Unió Bírósága a C-332/13. számú ügyben meghozott végzésében megállapította, hogy nem rendelkezik hatáskörrel - összefoglalóan - a szóbanforgó ügyben, mivel a jogi helyzet nem tartozik az uniós jog alkalmazási körébe. Megállapította, hogy a Nemzeti Bíróság előtt folyó eljárásban az a költség téríthető meg, amely a feleknek a bírósághoz benyújtott észrevételeivel összefüggésben merült fel.

Ezt követően a Kúria a felülvizsgálati eljárást Mfv.I.10.089/2014. számon folytatta.

A felülvizsgálati kérelem alapos, míg a csatlakozó felülvizsgálati kérelem megalapozatlan.

A Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése alapján.

A Pp. 273. § (6) bekezdésére figyelemmel a Kúria Mfv.I.10.206/2013/3. számú végzésében tájékoztatta a felperest a csatlakozó felülvizsgálati kérelem előterjesztésének feltételeiről, és arról, hogy az nyolc nap alatt nyújtható be a Kúriához. A felperes 2013. április 26-án - a rendelkezésre álló határidő utolsó napján - három csatlakozó felülvizsgálati kérelmet és ellenkérelmet nyújtott be, abból azonban csak a beadványt intézte a Kúriához, a harmadik iratot a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál terjesztette elő (beadvány), amellyel így túllépte a jogszabályban biztosított nyolc napos határidőt [Pp. 273. § (6) bekezdés]. Ebből következően csak a beadványban foglaltak voltak csatlakozó felülvizsgálati kérelemként is értékelhetőek, a késve benyújtott irat csak ellenkérelemként volt vizsgálható.

Az Európai Unió Bíróságának C-332/13. számú előzetes döntéshozatali eljárásban meghozott végzése folytán a felülvizsgálati kérelemnek az Alapjogi Chartával és más uniós szabályokkal összefüggő érvelése nem képezheti a felülvizsgálati eljárás tárgyát, mivel a Ktjv. megalkotásával Magyarország nem az Unió jogát hajtotta végre [végzés 13.; az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 19. cikk (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont], ezért az Alapjogi Charta és az Európai Unió joga megsértése címén a felmentés jogellenessége nem állapítható meg.

Az Alkotmánybíróság a 8/2011. (II.18.) AB határozatában megállapította, hogy a (határozatában Ktjt-nek nevezett 2010. évi LVIII. törvény) Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja „alkotmányellenes, sérti ... [Alkotmány 70/B. § (1) bekezdésében szabályozott munkához való jogot, a 70. § (6) bekezdésében szabályozott közhivatal viseléséhez való jogot, az 57. § (1) bekezdésében szabályozott bírósághoz fordulás jogát, és az Alkotmány 54. § (1) bekezdésében szabályozott emberi méltósághoz való jogot ...”.

Az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján a sérelmezett rendelkezést a jövőre nézve semmisítette meg: „...az 2011. május 31-én vesztí hatályát” (idézett határozat 6. pont).

A fentiekből az következik, hogy a felperes felmentése közlésének időpontjában a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja alkalmazható volt. Ezt megerősítette a 34/2012. (VII.17.) AB határozat.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében helytállóan hivatkozott az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (Abtv.) 40. §-ában foglaltakra, amely szerint ha az Alkotmánybíróság a jogszabály, illetőleg a közjogi szervezetszabályozó eszköz alkotmányellenességét állapítja meg, a jogszabályt vagy a közjogi

szervezetszabályozó eszközt teljesen vagy részben megsemmisíti. Ugyanezen jogszabály 41. §-a szerint pedig az Alkotmánybíróság a megsemmisítésről szóló határozatát közzéteszi a Magyar Közlönyben, illetőleg abban a hivatalos lapban, amelyben a közjogi szervezetszabályozó eszközt közzétették.

Az alkalmazhatóság tekintetében az Abtv. 43. §-a (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy azt a jogszabályt, vagy az állami irányítás egyéb jogi eszközét, amelyet az Alkotmánybíróság a határozatában megsemmisít, az erről szóló határozatnak a hivatalos lapban való közzététele napjától nem lehet alkalmazni. A (4) bekezdés értelmében pedig az Alkotmánybíróság a 42. § (1) bekezdésében, valamint a 43. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott időponttól eltérően is meghatározhatja az alkotmányellenes jogszabály hatályon kívül helyezését, vagy konkrét esetben történő alkalmazhatóságát, ha ezt a jogbiztonság vagy eljárást kezdeményező különösen fontos érdeke indokolja.

A fenti jogszabályi rendelkezésekből következően az Alkotmánybíróság határozata nyilvános kihirdetésének a Magyar Közlönyben való közzététele tekintendő, vagyis 2011. február 18-án vált hivatalos formában ismertté az alperes előtt az Alkotmánybíróság döntése és az, hogy a hivatkozott jogszabály milyen keretek között alkotmányellenes. Ebből következően a munkáltató 2011. február 16-án kiadott, a hatályos jogszabályoknak megfelelő [Kjtv. 8. § (1) bekezdés b) pont] intézkedése önmagában a jogszabály alkalmazása miatt nem volt rendeltetésellenes, és illet a felperes a reá háruló bizonyítási teher ellenére (Pp. 164. §) egyéb okból nem bizonyított.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelemként is értékelendő ellenkérelmében tanúmeghallgatását indítványozta a munkáltatói tudomásszerzés időpontjára vonatkozóan, továbbá ebben hivatkozott először az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény 6. cikkében foglaltakra. Tekintettel arra, hogy ilyen indítványt a korábbi eljárásban nem terjesztett elő, az Egyezményben foglaltakra konkrétan nem hivatkozott, azt a felülvizsgálati eljárásban sem tehette meg [Pp. 235. § (1) bekezdés, Pp. 275. § (1) bekezdés].

A felperes nagyrészt az alkotmányosság körében előterjesztett kérdéseinek megválaszolását is kérte tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság ezen indítványának nem tett eleget. A bíróságoknak konkrét kereseti kérelem tárgyában kell döntésüket meghozniuk (Pp. 215. §), így a felperes által feltett kérdések megválaszolására nem volt mód, a másodfokú bíróság e körben nem követett el jogszabálysértést.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a másodfokú bíróság jogerős közbenső ítéletét hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságnak a felperest terhelő illeték összegére vonatkozó rendelkezését megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1)

bekezdésén alapul, míg a mindhárom fokú illetéket az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján kell viselnie.

Budapest, 2014. április 3.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Takács Andrea s.k. bíró
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő